

عنوان مقاله:

تحلیل فرآیند تجربه عرفانی شیوه ای در کشف بن مایه تجربه های عارفان

محل انتشار:

مجله ادیان و عرفان، دوره 46، شماره 2 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

علی جلالی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان، گرایش ادبیات عرفانی

حسین آقاحسینی - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان

محسن محمدی فشارکی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان

سید علی اصغر میرباقری فرد - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

تبیین دقیق بن مایه تجربه‌های عرفانی همواره از اهداف پژوهشگران متون عرفانی بوده است. گاه این تجربه‌ها چنان با باورهای عموم متناقض است که آن را بدون کمترین تحلیل صحیح طرد می‌کنند و گویندگان‌ش را بر مرکب چوبین تکفیر می‌نشانند. تحلیل صحیح این تجربه‌ها میسر نخواهد بود، مگر با شناخت زبان عرفانی متون و آشنایی با شیوه‌های بیان تجربه‌های بیان ناپذیر عرفانی. آنچه در تحلیل تجربه عرفانی بسیار موثر است، تبیین سیر این تجربه است از آغاز شکل‌گیری در وجود عارف، تا افزودن شدن تحلیل‌های ذهنی و زیورهای ادبی بر قامت آن و درنهایت، بیان آشکارای آن. اگر این سیر از پایان به آغاز بررسی شود، بن مایه تجربه عرفانی عارف آشکار خواهد شد. از این حیث، بررسی تجربیات عرفانی نیازمند روشی است که، در این نوشتار، «مهندسی تجربه عرفانی» نامیده می‌شود. در جستار حاضر، ارتباط تجربیات عرفانی با حقیقت را تبیین کرده و شیوه دستیابی عارف به حقیقت و بیان آن را بررسی می‌کنیم. سپس، به تحلیل زبان عرفانی عباراتی از مقالات شمس تبریزی، با بهره‌گیری از رویکرد «مهندسی تجربه عرفانی»، خواهیم پرداخت.

کلمات کلیدی:

تمثل حقیقت، حقیقت (بود)، مقالات شمس تبریزی، مهندسی تجربه عرفانی، نمود

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1888653>

